

Молоде Життя

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО ЮНАЦТВА

Ч. 5 (116)

ЖОВТЕНЬ

1954

ЗБРОЙНЕ РУШЕННЯ УКРАЇНИ

Сказав тось, що Українці хліборобський народ, народ грекосоїв і селяків, які тільки й те знали і знають, що орати і сіяти, косити і жати, коротко — хлібороби. В мирні часи 19-ого і початку 20-го віку цей погляд був панівним. Так дивилися на Українців й українську націю письменники й поети, закохани в поля й село, зацікавлені яких і не виходили поза круг світу тихих річок, тихих ставків.

Про зброю, про те, що і в Українців є своя власна військова традиція, що в нашій історії були не тільки епізоди, але цілі епохи, коли брязкіт української зброї дивував і тривожив світ — визнаючи мирної, селянської ідеології не го-

ворили. Історичні факти соромливо замовчувано, щоб не подумали часом люди, що ми — скажимо по сучасному — мілітаристи. Вислід був такий, що ми ще й досі не маємо своєї держави, не зважаючи на те, що український елемент в чужих арміях був і є найбільш бойовим, найбільш видержливим і загартованим, одним словом найбільш військовим...

Це тільки вже останніми десятиліттями, після першої світової війни, після перших спроб здобути з і закрити збройною рукою українську державність — Українці спочатку трохи несміливо почали за-примічувати і стверджувати, що їх руки привикли не тільки до чепіг і

Вогник в новачковому таборі під час зустрічі з учасниками І. Дивізії в Іст Четгем, ЗДА

Фото: І. Гришин

батога, але що вони вміють тримати і володіти і шаблею і рушницею, і кулеметом і гарматою.

І коли затих гомін зброї визвольних змагань і повстанської боротьби 1918-1921 років — почалося шукання, листування історії, відгребування з попелу забуття того, що горіло величним вогнем завзяття й героїзму, що гомоном великих степових боїв і — чвалу козацької кінноти і брязкоту їхніх шабель лунало в таких, єдиних у своєму роді піснях, як в пісні „Гей, не дивуйтеся” про бій під Дашевом із Поляками, про Ничая, чи про Морозенка.

Ми почали стверджувати, що в похованнях доісторичної і раннеісторичної доби на Україні не тільки горшки і миски, не тільки рала і жорна, але є в них і зброя — колись кам'яні сокири, кременні ножі, і стріли, потому залізні мечі, луки списи й топори.

Учасники мандрівного табору УІПО — Адрондак на верхів'ї

Фото: пл. розв. В. Шевченко

Ми почали листувати літописи і хроніки князю доби, і Слово о Полку Ігореві, і літописи козацькі і зачарувалися барвистою казкою боїв, походів і поразок описаних і звеличених там. І знову ж збагнули ми, що писання про мирних гречків, хліборобів — ні при чому, що славу Володимирового Києва і славу козацької України встановляла таки зброя.

У „Слові про похід Ігоря” ми знайшли вже не тільки спів Бояна і плач Ярославни, але й те, як „Ігор стягав ум своєю сидюю, гострив мукнистю своє серце” і „наповнившись ратного духа, наводив свої хоробрі полки на землю Половецьку за землю руську”. Разом із Буй-Туром Всесолодом ми захопилися його славними кметями „під трубами повитими, під шоломами виколіханими, на кінці копія виколіханими”, що „іхні дуки напружені, сагайдаки відчинені, шаблі нагострені”. І разом з Ігорем нас заповнювала охота „зламати списа кінець поля Половецького — голову свою скласти, або шоломом води із Дону напийтись”.

Із історичних пісень ми стали вибирати вже не ті про плач невольників, про поворот на „ясні зорі і тихі води”, але такі як про оборону Ведмедівки, в якій у відповідь на пораду ведмедівських міщан старий дід одписує:

„Ми не будем коритися,
Ой і єсть у нас те ясне ружжя,
Ми будем боронитися”.

І в Шевченковому Кобзарі нас по-

чали полоняти не баляди про „Причинних”, „Катерин” і „Тополю”, але образи славного минулого України, козацької волі, часів, коли з Чигирину кликали „великі дзвони, щоб сідали хлопці коні, щоб мечі-шаблі гострили, та збирались на весілля, на веселе погуляння, на криваве заличання”. І тоді шойно ми зрозуміли Шевченкові заповіті, що треба „миром-громадою обух стальті, та добре вигострїть сокиру та й заходиться вже будити хиренну волю”...

І тоді вкінці збагнули ми, що роки 1917-1921 на Україні це не тільки „Іхав козак на війноньку” чи „Зажурились Галичанки”, але що це роки відродження української зброї, що роки великої ненаписаної ще епопеї українських армій, що це роки боїв за Львів, і Київ — легенда 1. Листопада, Крут і Базару... Що це ж уперше по століттях незвичні українські руки взяли за зброю, щоб як в минулому — в князю і в козацьку добу — землі української боронити, славу України встановляти.

Не скінчилися ці роки для нас програюю чи поразкою. Не має значення те, що нам не поведлося здійснити в той час наших мрій і бажань — здобути незалежність України. То ж у ті роки почалося велике рушення: Українці доказали собі і світові, що вони не смерди тільки, не чорнороби, не раби. Що вони нащадки вільного народу, нації, яка в минулому була передмур'ям Європи і хоче бути сьогодні господарем на вільній землі. Боями

Дозвіля під шатром

за Львів, і за Київ, легендами Крут і Базару доказали вони, що вміють тримати зброю і коли треба вмирати за честь і славу рідної землі.

Рушення почалося і його вже не спинити. Воно сколихнуло українським народом до найдалших глибин. Воно визволяло сили, про існування яких ми й не здогадувалися і навіть мріяти чи снити боялися.

Історія недавнього минулого, історія останніх років повна доказів цього рушення. Прикладів боевого духа і посвяти ми могли б вибирати безліч з боротьби українських повстанців, з боїв і походів Української Повстанчої Армії й інших військових формуцій останньої війни.

І саме те каже нам вірити, що Українці знайшли себе, що збройного походу України не зупинити нікому й нічому.

Б. Кравців

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПОВІР'Я ПРО ЛІСУНА І ЛІСОВИХ ЛЮДЕЙ

Лісун і Лісувка

Лісун — за українським народним віруванням, що його записав Борис Грінченко, — визначав людодобіу істоту, яка живе в лісі. Він мав жінку — Лісувку і виглядав цілком так, як чоловік, тільки не мав тілі. За народними віруваннями в деяких околицях України Лісун або Полісун — це бог вовків, який турбується про вовків, годую їх і тому тех вовки йому завжди товаришать. Ще в інших околицях вірять, що без лісуна не може відбутися жаден ярмарок і що він встановив на все ціну.

Лісові люди

За українським народним повір'ям (записав Павло Чубинський, український етнограф-учений) — лісові люди, не особлива порода людей, які обросли шерстю і живуть виключно в лісах.

Подав П. Богачський (Тигр)
(Австралія)

Група учасників юнацького табору в Іст Четгем перед відходом в мандрівку (серпень 1954)

Зложені пожертви на пресовий фонд допомагають нам у великій мірі видавати „Молоде Життя” й „Готуєсь” правильно і безперервно.

ПЕРЕВІРМО І ПОВТОРІМ НАШУ ПРИСЯГУ

Кожна з нас пам'ятає напевно ту врочисту хвилину, коли для неї впав наказ виступити для зложення пластової присяги. Мені здається, що в цей момент ми готові були на все для Пласту та його ідеї. Наш прапор перед очима, однострій, святковий настрій і — що найважливіше — ентузіазм у душі створювали бажання прирікати щось більше, як „робитиму все, що в моїй силі...” — ми були готові записати нашу цілу душу — і то зовсім щиро.

Але — минули вечори при ватрі, минув чисто юнацький запал і ми поволі почали здавати собі справу, що Пласт — це муравлина праця. Ми жили почасти рештками розгону, почасти споминами і традиціями, а то навіть уже й силою інерції. Ми, чи радше деякі з нас (беремо до уваги пластовий загаль), „тягнули далі”, бо може і здавали собі справу з того, що ми на добрім шляху. Решта стояла з боку і кричала тим, що тягнули: „гей, рун!”

Тепер — сміло можна сказати — ми вже дорослі. Ми вже не так легко піддаємося поривам чи настроям і ми вже не повинні робити чогонебудь тому тільки, що „всі так роблять”. Здаймо ж собі справу тепер ясно: Чому ми в Пласті? Що значить для нас тепер та присяга, яку ми зложили юначками?

У пластовій присязі ми зобов'я-

залися робити все, що в нашій силі, щоб бути вірними Богові. Очевидно, справи релігійних переконань — чисто внутрішні й особисті справи кожної окремої людини. Від нас однак вимагається вірності одному, моральному й духовному Богові — вірності і віри.

— „... бути вірними Україні”. Що ж таке ця Україна? Це не є щось абстрактне, щось вимряне у піснях — це буденна дійсність. Це я, і ти, і вони, і мільйони інших, кращих і гірших, щасливих і нещасливих, ідейних і безхребетних. Це сума нашої історії, сучасності і майбутнього. Наша вірність тій Україні — це передусім віра в українську людину. Ця віра проявляється в праці з тими людьми, в допомозі їм віднайти власну віру в себе самих. Це національна гордість, це основана на минулому праця для сучасного й майбутнього. Ми знаємо, чого ми хочемо для України, але „Поки побачити Україну дійсною — треба нам перед тим виносити її в серці” (А. Фіголь).

„...помагати другим...” — сьогодні це правило є нічим іншим, як реалізацією закону самозбереження. Світ розсварений і поділений потребує в першій мірі людей, які умлі б і хотіли б зійти з власної дороги, щоб допомогти другому. Такі вчинки ніколи не пропадають безслідно — вони знаходять наслі-

Поль. Р. Долінський вчить піднаку учасника бою під Бродами ст. пластуни Юрїєві Ферендєвичі в таборі „Макіна” 7. серпня 1954

Фото: пл. розв. Кекіш

дувачів — і це єдиний спосіб поліпшити світову ситуацію. Каже англійська приповідка: „Коли ти залишиш світ трохи кращим, як ти його застав — ти не прожив даремно”.

„...повинуватися пластовим законам і владі” — це нічого іншого, як усвідомлення і признання факту, що силою своєї природи ми живемо між людьми і з людьми. Що більше — ми стараємося жити не масою, а зорганізованою групою. А різниця між ними є власне та, що маса є розгнудана, а ми признаємо над собою закони і владу, яку ми самі установляємо. Я не тверджу, що ми одиноки так живемо — є довкруги нас багато різних угруповань, але ми вибрали для себе — Пласт.

Власне те, що з-між усіх доріг, ми вибрали пластову дорогу — свідомо й добровільно — повинно примусити нас тим совісніше слідувати цим шляхом. Ми не самотні на ньому — нас багато, а ще більше таких, що бажать йти нашими слідами. Тому перевірмо себе, чи справді добре, щоб вони йшли докладно тією самою, що й ми, дорогою?

Повоїм же пластову присягу у наших серцях, щоб вона стала нашим „Вірую”, засадою нашого характеру, ціллю наших змагань! Тоді будемо певні, що наше життя не піде на марне і тоді сміло зможемо сказати другим: „Ходить з нами — це проста і безпечна дорога!”

Учасниця табору „Каліновий цвіт” в Грефтон, Онт. працюють над улаштуванням табору (серпень 1954)

ПЕРЕЛЬОТИ ПТАХІВ

На нашій чарівній Україні вже осінь. Усе крилате братство що у нас не зимує, відлітає в теплі країни. Може ще старша молодь пам'ятає віча бузків на левадах, за селом, збори повні демократичного клемоту. О, такий він цілком демократичний не був, бо старшинський суд під проводом якогось бузкового диктатора — виносив безсердечний присуд — того а того, хворого чи немічного бузка зліквідувати!

Тут між тими пишними хмародеями цього бачити не можемо, крім влізливих горобців та півдиких голубів, але я не проміняв би цього з видом луки в наших селі, Залюбовці, де в осінній золоті сонця, біліли громади тих поважних птахів, якби в задумі — незнаним нам способом — порозумівалися, слухали якихось певно наказів, інструкцій, означення години відліту тощо.

Пощо ж ці всі птахи відлітають — і як вони знають куди, якою дорогою? Це питання не тільки нас, що залишилися по селях, турбувало, мовляв, ох вже осінь, а ще пару тижнів — та й сніг-зима!

Перельоти птахів стали предметом пильних дослідів природників-науковців. Звідки ці крилаті мандрівники прилітають, коли у нас весна — та й де восени зникають, на це дав нам відповідь великий експеримент.

Мільйонам мандрівних птахів прикріплювано легесенькі, блискучі, алюмінієві перстені на ніжках, значені числами, які відповідали назві країни, місцевості і часу, звід-

ки і коли птах відлетів. На підставі міжнародних умов, прикріплювано їм в країнах Півдня нові перстені з новими знаками. В цей спосіб стверджено, куди і якими дорогами летять ці птахи.

Так доказано, що ластівки північних морських узбереж летять не менше 17.000 кілометрів, щоб прибути на зимові квартири до південних полярних морів. Там і з поворотом отже 34.000 клм. Один пташок з Аляски летить понад Спокійним Океаном до Гавайських островів 35 годин без їди, без спочинку понад непроглядними масами вод. Обчислено, що він приблизно 250.000 ударів крилець dokonує у тому часі, Подиув гідна витривалість! Його перевищують східно-сибірські свояки, які понад Японію, Сундайські острови й Австралію летять до Нової Зеландії. Погляньте, молоді читачі на ці віддалі на мапі!

Але не менш цікавим було питання, чим і як орієнтуються птахи на цих безмежних просторах? Не стану вам описувати всіх дуже складних проб і досвідів різних учених: остаточно стверджено понад всякий сумнів, що птахи напрямком свого лету наводять після стану сонця. Ну, але вночі, коли нема сонця? Для вияснення цієї загадки вжито шпаків. По різних пробах, доведено, що шапки є в спромозі врахувати рух сонця, навіть по його заході, отже мають якийсь — такби мовити — астрономічний механізм чи орган, який їм дозволяє обра-

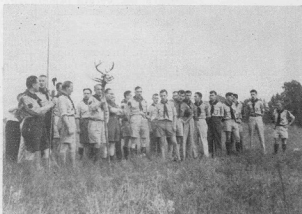
Усууси і Лісові чорти запалюють ватру з приводу 40-ліття УСР в Черчі 28. серпня 1954
Фото: Б. Одержинський, ЛЧ.

ховувати правильно перебіг сонця і часу дня.

Що це за прикмети чи органи — покищо не знаємо. —

Місця зимівлі перелетних птахів найрізноматніші, звичайно, найбагатші на їжу. Індія, південна Африка, а особливо Єгипет з басейном Ніла. Кожний птах має своєї реченці прильоту і відльоту. Річкові долини, узбережжя моря — ось, що визначає напрям шляхів. Але іноді в певних місяцях берегового шляху, птахи різко звертають у відкрите море з тим, щоб знов повернути до берега. Виявляється, що цей шлях у відкритому морі відповідає лінії зникалого в далекі часи морського берега.

Ця поведінка — крім інших у птахів — не є наслідок свідомої діяльності: вона складається з ряду складних інстинктів, які передаються спадково з покоління в покоління.

Лісові Чорти — стара і молода Фамілія під час зустрічі Українських Січових Стрільців в Черчі дня 28. серпня 1954

Фото: Дмитро Гонга

Лісові Чорти — „молода фамілія“ радять в Черчі дня 28. серпня 1954

Фото: Богдан Одержинський ЛЧ

СВЯТОІВАНСЬКОЇ НОЧІ

Христині Ж. в Книгу Таборів.

Пустотливі соняшні зайчики почили свої щоденні мандрі. Збудивши їх пообідньої дрімки Іваска — офіційного kota Вишкільного Табору УПУ-ок на Новому Соколі, перескочили таборову браму, поцідувавши притім замряну стійкову у самісній носик.

Задержалися хвилину на її клоп'ячх кучерях, немов надумувались від чого почати свій перегляд.

Потім, переморгнувшись із собою золотим сйвом, замаїли ікону Божої Матері у шатрі командантки, заглянули ще у велику чорняльницю на столі, де кілька мух по-геройськи здавало іспит вмілості за плавання і подалися далі до шатер захованих у буйній зелені новосокільського пралісу.

Але в шатрах не застали нікого, за винятком шатра якоїсь дуже солодкої пластулки, до якого маршували цілі колони муравлів.

„Хіба погойдаємось трохи на ліянах, там над потоком, біля мосту? Так як це робить кожний шануючий себе новак і навіть і сам командант!

ПЕРЕЛЬОТИ ПТАХІВ

(Закінчення з 4. стор.)

Перельоти птахів це наслідок довгого історичного процесу. Вони створилися за льодової епохи. Льодовик, що наступав з півночі, відтісняв птахів все далі на південь. Успадкувавши від предків цей інстинкт, птахи —, хоч вже давно нема льодовика, продовжують відлітати на південь, хоч могли б собі знайти поживу ближче. —

Очевидно як нікто не бачить!..”

А тим часом у таборі кипіло життя. У спасенній тіні дерев сиділи юначки і підготовлялися до затри. Сьогодні вечером Святокупальська Ватра, на яку запрошено Табір Юнаків з-поза потока.

По підвечірню подруга Олеся забрала цілий табір на виховну гутірку. Тим разом про плакання особистої відваги. Свою гутірку ілюструвала барвистими прикладами з недавнього минулого.

„Не сміє бути ситуації, яка Вас би заскочила, яка вона не була, Ви мусите її осідлати, в кожнім моменті знайти вмілий вихід” — закінчила гутірку...

Зі сторони кухні кіт Іваско давав знати, що вечеря готова. Скоро задзвеніли ідулки, пролунало „смачного”, з'явилися черги за респектою...

Не дарували теж і в таборі юнаків. Цей чистив однострій, інший пришивав стяжки, витягав додаткові відзнаки. Дехто навіть з тієї нагоди трохи відчистив червики. Хтось зголовав перші волоски.

На зрубаних колодах сиділи юначки і голосно реготалися. Ігор розповідав подробиці з останнього нічного алярму.

„То неможливе! Як так міг цілий гурток влізти до ужиткової будови? Ви щось крутите. Не вірю!” — не хотів дати віри Мако, який шойно сьогодні прихав.

„Цілком просто. Було темно як на Бурлацьким Миколаю, йшли з вітром. Вліз перший і не бажуючи показати, який він нездара, затри-

Заобуття ведшка Готік Мит (4738) учасниками Мандрівного табору Адірондак липень 1954

Фото: пл. розв. О. Самійленко

мався і не сказав нічого наступному. Потім другий, третій і так цілий гурток.”

Новий вибух сміху перервав бунчужний.

„Пластунчики! Потребую на охотника: кількох, які вміють стріляти з фльоберта, кількох, які інтересуються філятелістиком і кількох, які грають на будь-яким інструменті!”

За хвилину зголосилася ціла лава охотників. Кожний з зацікавленням очікував, що далі буде.

Бунчужний підсміхнувся і почав:

„Ті, з фльобертами вирушає зараз з інструктором Паском збудувати юначкам ватру на потоці!”

Філятелісти за 5 хвилин визбирають всі папери в таборі і в околиці! Купько перебере команду! Знову ж Ігор збере всіх музикантів і pomoже юначкам принести води до кухні. Групи зараз відійдуть!..”

Смеркало. Ватра вже майже го-

Гватемальські савати відбувають курс деревних виробів і символів

фото: Jamboree, 1954

Данські савати таборують на піскових дюнах

фото: Jamboree, 1954

това. Ще раз переглянули гнізда, вляли на всякий випадок трохи бензини. А ну ж не хоче горіти і тоді повна компромітація — філософував в думці інструктор. На збірку...

Над дрімучим бором замерехтіли сріблясті ліхтарі. В долині мрійливо журчав потік, по обох сторонах віти дерев творили одно мугтне склепіння.

На малому острівці загорілася ватра. Таємним блеском горіли свічечки на віночках у юначок. Говорила командантка. «Плекаймо цю чарівну традицію, цей прегарний звичай наших предків, шукаймо тої цвітки щастя і я вірю, що кожна з Вас її знайде. Того я Вам, всім присутнім з цілого серця бажаю!»

В запашну липневу ніч полинула пінна.

„Гей на Івана, гей на Купала,
гей!
Красна дівчина долі шукала,
гей!..”

Співало все. І потік і ялиці довкруги. Дівчата пускали вінки. Їхні постаті відзеркалювалися у чорному зеркалі води потоку і творили ще одно зачароване царство природи.

Юнаки почали перегони за вінками. Неодин додатково скупався. Щирий сміх влітався в настроєві моменти.

Хлопці скакали через вогонь, вкликуючи зливи мерехтливих іскор.

Вгорі, йоміж смерічками забіліла постать лицаря. Це Місяць — Князь в особі Ірусі комплетував чудову поезію Святоіванської Ночі... Ще кілька пісень, кілька забав і табори в спільному крузі заспівали. «Ніч вже йде».

Незабаром заснуло все. Заснула і стійкова, пригорнувши в обіймах пластову палицю. Нічний легіт нашіптував їй предивні історії Святоіванської Ночі...

Срібний місяць гойдався саме на вершочку найвищої ялиці, як у Дівочому Таборі почався аларм.

Спершу зірвався крик і галас в шатрі інструкторів. Вибігла перелякана командантка. При брамі вже стійкова свистала на тривогу. Хтось заціпив за шнурок і шатро звалилося на долину. За хвилину друге. Вчинився лереполох. Забили електричні ліхтарки, з-під шатра вилізять розіспані інструкторки. Позбиралися в піжамах пластунки.

„Ловіть, в нас, в шатрі хтось був, ворог в таборі!” — нарешті

вимовила Христина. Почалися обшуки табору.

Заалармовані свистом і світлом юначкам на поміч прибігли юнаки з недалекого табору, ба, в парадних підколінах з'явився навіть сам командант.

По короткому обшуку знайдено причину заколоти.

У самім кутику скринки з оковіч, на якій сестричка Ліда писала накази, перелякано скулилася миш!

Князь - Місяць

фото: Я. Вижницький

Дехто навіть твердив, що ж та сама миш, яку вполудне зловив Ігор і прив'язав їй червону стяжку. Але то могла теж цілком добре бути зовсім інша миш. Щодо стяжки, то ця теж могла бути іншого походження! В кожному будь разі попросили кота Іваська і „ситуація осідлана!”

Командантка дякувала Мужеському Таборові за допомогу а в душі приобцяла ще раз повторити гутірку про особисту відвагу. —

В той час правдивий ворог у кухні викінчував печеню на завтрашній день...

Одна по одній гаснула зорі. Будився зі сну прекрасний літній день.

Юначки розчісувалися біля потоку і співали:

„Гей там, на таборі,
На Новім Соколі,
Де лиця веселі,
Де сміються зорі,
Там вітер шепоче

нам казку простору,
дрімучого бору”...

МОЛОДЕ ПЕРО

ПРОЩАННЯ ЛЕБЕДІВ

(На мелодію: „Ставок заснув”)

Затихло все... Лиш вітер брат наш
Далеко білий ніс димок.
Останній раз прошила ватра
Усіх їх вісім юначок.

Було їх вісім — так, як завжди
Веселих, бистрих пластунок.
Пісень співали за піснями
Про свій гурточок лебідок.

Палала ватра ген у лісі,
Сам Юрій був побіля нix
І на далеку путь-дорогу
Благословив їх молодих.

Кінчали пісню вже осталию
І ватра стала догорять.
І стиск руки і СКОБ! останнє —
І не побачив лебедят.

Ік було вісім в Гуртку „Лебідь”,
Веселих бистрих юначок:
Русалка з синіми очима
І бистроногой сернючок,

Була сова, була Метелик,
І Мушка й Жайворон була,
І Горлиця була між ними,
Була і Відьма гурткова.

Затихло все... Далеко в лісі
Шептали тихо смерічки:
— Коли запалить знову ватру
Оті дівчата юначки?

Ми віримо, що ще зійдемося
На наших рідних схилах гір,
Горітиме ще наша ватра,
Аж ген до неба, аж до зір.

Заснуло все... І місяць ясний
Снує мережу снів-думок...
Скажіть, де краще можна жити,
Як серед юних пластунок.

Леся К.

Весела гра під час дозвілля в таборі „Каліновий цвіт” в Грефтоні, Олт. серпень 1954

Фото: О. Зелена

З ПЛАСТОВОГО ЖИТТЯ

Нарада ГПР і ГПБ

В дніх 4 і 5 вересня ц. р. відбулися в Наєгра Фолдс (Канада) нарада Головної Пластової Ради і Головної Пластової Булані, в якій крім членів згаданих пластових проводів і Начального Пластуна Сірого Лева взяли участь представники Краєвих Пластових Старшин ЗДА і Канади. На нараді обговорено низку пл. справ, між іншим справу пл. односторо, прийнято від відома ділове і ракушкове звітлення Пластового Відділення „Молоде Життя” й обговорено справу Українського Пластового Сеніорату та його правління.

Перший Крайовий Пластовий З'їзд в Аргентині

Дня 25. липня ц. р. відбувся в Буенос Айрес — Аргентина Перший Крайовий З'їзд, на якому обрано Краєву Пластову Старшину і Краєву Пластову Раду. До Краєвої П. Ст. Старшини ввійшли: пл. сен. Богдан Галайчук — голова, ст. пл. ученик М. Васильук — командант пластуни, ст. пл. на Мирослава Яхно — командантка пластунок, пл. сен. Юрій Грицюк — голова УПС, ст. пл. Марія Філь — писар. До Краєвої Пластової Ради увійшли: пл. сен. Теодор Хоминши — голова, пл. сен. Олександр Ласовський — заст. голови, ст. пл. Борник Пожар — писар, пл. сен. Наталка Стерник і ст. пл. Орест Веселій — члени, ст. пл. Л. Веренчук і пл. сен. Я. Динкий — заступники.

„Комарівка” над Вінніпезьким Озером

В першій половині липня ц. р. відбувся в новозаснованій літній оселі „Український парк” над Вінніпезьким Озером (62 милі від Вінніпегу) табір юначок Вінніпезької Станції під назвою „Комарівка”. В таборі взяло участь 23 пластуни-юначки з гуртів „Волонтери”, „Романти”, „Совішники” та „Чорнобривці”. До будівлі табору входили: Т. Могилницька, як командантка, І. Литвин, як обозна, В. Чубата, як писарка, Л. Волчук, як інтендантка, О. Кусса й М. Білоус, як члени. Інструкторками були пані А. Білоус (ідеологічні основи пластування), д-р М. Рудницька (фізична культура) та інші. Духовним опікуном був Всч. о. С. Шевчук ЧСВВ. На згаданий оселі табір „Комарівка” був першим пл. табором і до завдання учасниць належало приготувати цю місцевину до таборування. Було багато комарів — від того і названо табір „Комарівкою”.

На Новому Соколі

На Новому Соколі (так названо на спомад колишніх пластових таборів на Соколі в Карпатах пластову оселю, що її закупулено і приспосіблено до таборування в 1951 році над озером Ірі на південь від міста Бюфало) відбулися в літі цього року новачки і юначки табори, в яких взяло участь 132 дітей. Табір новачок відбувся під проводом пл. сен. А. Домбчевської, та бір новачки під проводом пл. сен. О. Грималюка. Команданткою табору юначок була ст. пл. О. Бережинська і командантом табору юнаків був ст. пл. Модест Захарченко, Л. Ч. Для гарного зорганізування і проведення таборів причислено видатно — станичний Бюфала пл. сен. О. Бережинський, проф. Залеський, Івук, Пашківський, п. Пришляк, ст. пл. Прийма та інші. Для користування таборівкам видав свою площу і Начальний Пластун Сірий

Лев так, що таборівники могли користуватися площею 50 акрів лісу і поляни. Участь у щорічних таборах взяла пластова молодь з таких осередків: Бюфало, Рачестер, Клівленд, Сиракуз і навіть пластуни з Філадельфії і Нью Йорку.

Пластовий табір в Мінеаполіс

Пластова Станція в Мінеаполіс, Минн., що працює під проводом Дмитра Шогрини, зорганізувала цього року 10-денний пл. табір в околиці Мінеаполіс під назвою

Вогник під час мандрівки учасників табору „Калиновий цвіт” в Грефтон, Онт. (Канада)

„Лубова Балка”. В таборі взяло участь ок. 30 осіб і він пройшов дуже успішно. На закінчення табору відбулася сятковна ватра, присвячена 40-літтю Українських Січових Стрільців та річницю зайняття Києва українськими арміями. У ватрі взяло участь ок. 300 громадян з Мінеаполіс й околиці.

На мандрівці обід смакує (група учасників мандрівного табору УПО — Алірондак, липень 1954)

ІЗ СКАВТОВОГО СВІТУ

VIII-е світове Джемборе Скавтів відбулося в дніх 18-28. серпня 1955 р. в Наєгра-он-ді-Лейк, що розткановане над берегами Оутеріо Лейк і Наєгра Ривер, 14 миль від Наєгра Фолдс. Наєгра-он-ді-Лейк вважають одним із найстаріших поселень в Канаді.

Перші Джемборе Фінліпських бойскавтів відбулося в день св. Юрія 23. квітня ц. р. в Балара, Квебон. В Джемборе взяло участь понад 6.000 скавтів і 187 скавтиків і скавтикерів з Австралії, Бїрмі, Шейлау, Національного Китаю (Формоза), Костаріки, Гонг Конгу, Індонезії, Японії, Кореї, Пакістану і ЗДА. Головним завданням Джемборе було започаткування й утримання дружби між скавтами різних національностей.

Канада в 1953 році нараховувала 157.843 вочленив, бой-скавтів, од-скавтів та провідників (останніх, старшого віку було 14.282).

Наприкінці тижня 26. липня ц. р. таборувало в лондонському Глелд Парку 12.000 т. зв. Квіні'с Скавтів. Відвідав скавтів у їх таборак британський чіф-скавт.

У Заучених Державах Америки в 1953 році 2.498.793 каб-скавтів і бой-скавтів і 897.091 старших осіб (кабберів і скавтикерів) зайнятих для американського скавтингу.

НАРПОПУЛЯРНІШІ ІСПІТИ ВМЛОСТЕВІ В ЗДА І В КАНАДІ

Як подає міжнародний скавтський журнал „Джемборе”, найпопулярніші, значить найважливіше добувані іспити вмілості у ЗДА і в Канаді були такі:

ЗДА: 1. ремонт дому; 2. зарення, 3. перша допомога, 4. плавання, 5. пожежна служба і 6. помогання дома.

Канада: 1. санітар, 2. пожежник, 3. плавець, 4. наколесник (велосепедист), 5. слідопит і 6. напрямляч.

МАНДРІВНИЙ ТАБІР „ПИСАНИЙ КАМІНЬ”

Наш табір — це була щаслива десятка — 6 членів табору, Командантка Тереза Шарко та 3 члени Вівихнів. Щасливою називаю її тому, що коли б нас було більше, то напевно ми не мали б таких цікавих пригод, і не жили б так гарно.

Нашу першу мандрівку відбули ми на озеро „Слівер Лейк”. Дорога туди була доисті проста і рівна, так що на перший раз не було дуже страшно. Зате друга мандрівка була шалом іншого характеру. Було це здобуття гори „Гантер”. Встали ми дуже рано, як на азвирі, і в сьомій годині наша десятка з наледченими рунціми вперд. Не були це звичайні наледники. Наші наледники мисляли в собі велику кількість джусу й омовіч, пакки макаронів і наші особисті речі. Під такими наледниками ми вгизнались, як міст під тягарем.

Отак ми вирушили в дорогу, але що ми були щаслива десятка, то пан К. підвів нас добрий кусень дороги. Це нам дуже допомогло, бо дальша дорога була довга і важка. Під горою ми попринали собі наледники, повимизнались великим, як то кажуть, медичникам під комарів і рунцили веселі та бадьорі і дальшу незнану нам путь. По яких десятках ханднах ми почали втрачати ту веселість, хоча ніхто до нікого про це не говорив. Я не вірила що колинебудь вийду на цю гору. І я почала думати, щоб ми вернулись назад покинули цю мукку. Але пізніше прийшли інші думки — а саме, що так не може статися. І я знову збирала всі сили. Дехто з мандрівників почувався так само як я, тільки Марійка йшла першою, як одмітський чемпіон. Час-до-часу вона навіть зникала нам з очей. Та не довго тривало її чемпіонство, бо прийшов наказ від Командантки, щоб слабші йшли спереду. Після годинного ходу ми мали відпочинку і друге снідання. Після відпочинку ми почувалися вже краще. Рунцили знову.... Ми вже близько шпилью і дорога зрешта важка. Як звичайно почали ми зміняти наледниками і рантом я почула якийсь різкий запах. Марта вже ледве на ногах стояла. Всі збіглись і виявилось, що бунжува поклався в цей наледник аломик і палецька збілася.

Незадовго ми вже були на вершці гори. Всі поскидали наледники і сіли відпочи-

вати. Віразу і втрома десь пропала. Тепер в нас вступило якесь нове почуття-гордість, як радше задоволення, яке людина дістає, здобувши щось гарне. Це почуття в нас ще посилювалося, коли ми вийшли на вежу, яка там стояла, і побачили ще більший простір. Краєвид був прекрасний, ми стояли довкола і не могли налюбуватися красою природи, якої ми або взагалі не бачили, або бачили дуже давно. І на вершці цієї гори кожна з нас почувалась як в іншому світі, далекому від кождоного. Сметок джусурі збудив нас з того зачохлення, і ми злізли з вежі, щоб принести риба, води і притоготовити обід. Цей обід смакував нам надзвичайно, хоча були

Про що вони там шепочуть...

Фото: А. А.

це кляски, яких мали ми вже по ходу. Після обіду рунцили ми вниз, і хоча схід був дуже тяжкий, ми були веселі і навіть жартували.

Подібно здобували ми ще 6 гір, між ними найвищу в горах Кетсків — гору „Слайд”. Хоч підхід на деякі верхи був тяжкий, для нас були легкі, бо ми вже були трохи заправлені. Мандрівка для нас стала великою приємністю. Ми навчилися розуміти природу, відчувати її красу.

На тих мандрівках виробили ми в собі витривалість, дружність, ну і маємо чудові спогади.

Іванка з „Калінів”

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ВІВІХВНИХ ПЛАСТОВИХ ЖУРНАЛІВ СКЛАДИ:

Пластова Станція, Джерзі Сіті, Н. Дж.	7,50
ЗЛА	1,00
Вш. п-ні Марія Юркевич, Філядельфія, Па.	1,00
ЗЛА	20,00
Пластова Станція, Торонто, Онт. Канада	30,00
ЗЛА	30,00
РІЯ „Жайворонки”, гн. „Крилаті”, Вінніпег, Ман. Канада	10,00
Пла. сен. О. Кузьмич, збірка на Краєній Зустрічці в Іст Четгем між гістьми і пластуниками	68,84
Карпатські Вовки, Торонто, Онт., Канада з приходу за відзнаки Зустрічці в Моніре-алі	3,00
Перший Мандрівний Табір УСП-ок в горах Адрондэг	5,00
Юначки з Балтимор через пл. сен. Г. Писецьку — прихід з передв’яточного базару	10,00

разом дол. 156,34

Всім жертводавцям шира подяка від ГПБУЛави й редакції та адміністрації вівихнів пластових журналів.

Чи у Вашій місцевості зроблено вже щось для справи зібрання пресового фонду вівихнів пластових журналів? Чи влаштовано якусь імпрезу або збірку?

ПЛАСТОВИ ВІДАННЯ — НАКРАЩАЙШИ ДРУГ ПЛАСТУНА!

В Адміністрації вівихнів журналів можна набувати такі пластові видання:

Впродя (з устави). Записки Українського Пластуна ч. 9. (ІІ вид.) Ціна 0,25 дол.

Цьопла Паліні: **Напринні для річного плану праці у пластові з’днання**. Нью Йорк — Торонто, 1954. Ціна 0,25 дол.
В дорозу. Пластові співаник. Ангсбург, 1949. Ціна 1,80 дол.

Р. Бейден-Паула: **Сквітіння для хлопців**. Мюнхен, 1950. Ціна 2,50 дол.

Т. Самотука: **Отрок** (Історичні ігри для новаків). Мюнхен, 1951. Ціна 1. дол.

Книжки висилаємо за надісланим грошею. Замовлення і гроші висилати на адресу:

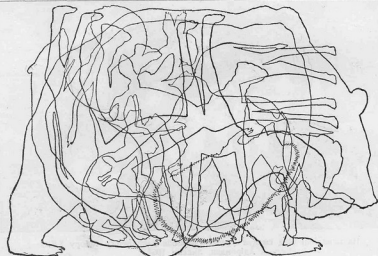
BOHDAN KRAWCWI
2011 Mt. Vernon St.
Philadelphia, Pa. U. S. A.

„МОЛОДЕ ЖИТТЯ”, Journal for
Ukrainian Youth

Видає „Пласт”, Організація Української Молоді
Published by PLAST, Ukrainian Youth
Organisation, Inc. Detroit, Mich, Pa. USA
Редагує Колеція.

Загальна Редакція й Адміністрація вівихнів журналів: **Богдан Кравців**
2011 Mt. Vernon St.
PHILADELPHIA 30, Pa. USA
Ціна \$0,20. Річна передплата (10 місяців крім вакацій) — \$2,00.

Друкарня „Дніпро”, 77 Іст Ст. Маркс Па.,
Нью Йорк.

Розрізніть на цьому рисунку обриси (силуети) десяти звірів і назвіть кожного з них